

[Glensgård]

kan læse et socialdemokratisk brev, er det indholdet. Den tidligere undervisningsminister skrev til hr. Albertsen:

»Kære Kristian.

I anledning af dit brev af 11. september 1978 angående mulighederne for at stoppe planerne for Johannesskolens nybyggeri på Troels-Lunds Vej vil jeg gerne meddele, at jeg nu nærmere har set på sagen. Vi må nok erkende, at det er berettiget, at skolen anlægges det synspunkt, at skolen som institution skal nedlægges, hvis den ikke kan få nye og bedre skoleforhold.«

Hvad er det, der står i dette brev? Der står, at den daværende undervisningsminister, fru Ritt Bjerregaard, erklærer, at hvis ikke skolen får nye forhold, så kan den ikke længere leve. Og hvad er det så endt i? Det er endt i, at hr. Camre taler om en gymnasiekapacitet, og det er endt i, at også undervisningsministeren har ligget under for denne argumentation.

Ganske vist benægter hr. Albertsen ifølge Ekstra Bladet den 2. februar 1980. Jeg citerer:

»Jeg er hverken idiot eller smådum.«

Vi andre kan jo have vores tvivl i denne sag, men det er i hvert tilfælde den måde, hr. Albertsen selv udtaler sig om sin rolle i forbindelse med Johannesskolen.

Ministeren har været inde på her i dag, at man skal søge at billiggøre projektet, og hr. Nørgaard Sørensen efterplaprer, at det er et ambitiøst projekt. Men hvem er det, der har gjort projektet så stort? Er det Johannesskolens forældrereds? Er det Johannesskolens elever? Er det Johannesskolens rektor? Nej, det er undervisningsministeriets egne embedsmænd. Det er dem, der har stillet krav til, hvor meget Johannesskolen skal have af lokaler. Det er klart, det er ambitiøst for Johannesskolens forældrereds at gå fra et kvadratmeter tal på 3,4 m² pr. elev til 10 m² pr. elev. Men hvem har stillet de krav? Det har de embedsmænd, som er ansat under ministeren. Man har sagt, at der skal være de og de faglokaler, der skal være de og de lokaler til eleverne. Så kan man da ikke bagefter komme og sige, at det er Johannesskolen, der har gjort projektet ambitiøst. Det er en klar, logisk, socialdemokratisk tankegang. For os andre er der ikke megen logik i den. Men

det afholder naturligvis ikke socialdemokraterne fra fortsat at tænke på denne måde.

Johannesskolen kan renoveres, taler hr. Nørgaard Sørensen om. Jeg vil godt se den socialdemokrat, der turde anmode nogle børn om at møde op i den skole, selv efter en renovation. Men jeg forstår godt undervisningsministeren, som med et smil taler om, at vi skal se på et billigere projekt, muligvis en renovering. Hvorfor? Det er da klart. Man skulle da nødigt komme i den situation, at private skoler kunne tilbyde undervisningsmuligheder som offentlige skoler. Konkurrencen om at flytte fra offentlige skoler til privatskoler er stor nok endda. Skulle vi komme i den situation, at de kunne tilbyde samme faciliteter, ja, så ville undervisningsministeren stå med en del tomme offentlige skoler.

Hvad er det, man ser på Johannesskolen? Jeg har været der, mens der har pågået undervisning. Man ser glade børn, ganske vist på nakken af hinanden, ikke fordi de er oppe at slås, men fordi de kan lide at være på skolen. Så accepterer de, at de må komme ind i den rækkefølge, at den, der sidder længst væk fra døren, går først ind, og at den, der sidder oppe ved døren, går sidst ind. Man kan nemlig ikke komme ind, hvis han, der sidder nærmest ved døren, sætter sig. Så må de andre kravle over bordene for at komme tilbage på deres plads. Man ser altså glade børn, man ser glade lærere, og jeg har indtryk af, at man også får en undervisning, som er til gavn for børnene. Men det er klart, at med det socialdemokratiske undervisningssynspunkt om, at hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære, er det naturligvis ikke særlig praktisk, at man har en skole, der fungerer.

Naturligvis skal vi se på besparelser. Ministeren siger, at i en økonomisk svær situation må vi se på alle besparelser. Men er det således, at de projekter, der er kommet, de ansøgninger, der er kommet til finansudvalget efter, at ministeren trak Johannesskolen, så er blevet mindre ambitiøse? Nej, tværtimod. Der er tale om, at man helst skal have 3 gymnastiksale til hver skole, hvis man kan komme af sted med det. Men det drejer sig også om de offentlige gymnasier, de offentlige skoler. Der skal lokalerne selvfølgelig være i orden.